

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Nordiske Kroniker

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Nordiske Kroniker", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Nordiske Kroniker*, 1943, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_02-shoot-idm139956848826992/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Nordiske Kroniker

selv ser den ikke ud af ret meget, det er de samme Trin om og om igen, som først ved Kvadets Indhold faar deres Betydning. Vi har et enestaaende Eksempel paa Middelalderens Fællesaand og selskabelige Sans. Medens en enkelt — eller nogle faa — i Sang foredrager en Fortælling, ledsager de øvrige Handlingen ved Dansetrin og ved stadigt at synge Omkvædet, der ofte indeholder en Slags Grundstemning. Naturligvis er der den inderligste Sammenhæng mellem Kvadets Indhold og Dansen. Er Fortællingen sørgelig, danses der sagte, er der Kamp, træder man haardt i Gulvet, berettes noget morsomt, er Rytmen kaad og springende. Dansen bliver et konstant Udtryk for de Lyttendes Stemning — ja selve Foredragets Puls. Jo bedre Dansen bliver, jo mere smelter Kæden sammen til et Hele, til et stort kollektivt Væsen, én mægtig Rytme. Individualisme er der ikke megen Plads for.

Kvadet er det egentlige, Dansen er Tilhørernes mægtige rytmiske Akkompagnement. Man fristes ligefrem til at betegne den færøske Dans som en Maade at foredrage Kvad paa. Det er i hvert Fald givet, at Dansen i sin Helhed mere er en *litterær* Foreteelse end en koreografisk. Den har overalt i Norden været nøje knyttet til en Folkeviselitteratur, som man nu til Dags rundt omkring i de forskellige Lande regner blandt de største nationale Skatte. Intet er mere forfejlet end at henregne denne gamle Sangdans under Idrætten. Den kan næppe engang kaldes Leg. Hvor den naar op til Fuldkommenhed, er den Andagt.

Folkevisedansens Betydning her i Danmark er almindelig kendt. Det største Vidnesbyrd finder vi i selve Folkeviserne, der indtager en fundamental Plads i den danske Litteratur, og hvis Betydning for senere Digtning er ganske uberegnelig. Der eksisterer ogsaa andre Vidnesbyrd. I Kirker findes Kalkmalerier, som afbilder Kædedansen.

Da Dansen gik af Brug, var ogsaa Folkevisens Skæbne beseglet. Fra Borgerne vandrede den ud i Almuen, hvor den efterhaanden sank ned til at blive Ammestueunderholdning. Hvis ikke adelige Damer havde skrevet ned, og Mænd som *Anders Sørensen Vedel* og